

slag i denne Retning. Bevægelsen og Interessen for denne Sags Fremme maatte først voxe sig større, navnlig blandt Kvinderne selv.

Imod denne Opfattelse, der under en eller anden Form er kommen til Orde fra forskellige Folketingsmænd, kan man imidlertid indvende, at *Interessen for Deltagelse i det offentlige Liv vanskelig bliver almindelig blandt Kvinderne, før de faar Ret og Lejlighed til at deltage deri.* — Naar man gennem Aarhundreder har holdt Kvinderne borte fra Indflydelse paa det offentlige Livs Førelse og Former, er det saare rimeligt, om de fleste Kvinder undlader at danne sig en Mening om Samfundsspørgsmaalene og deres Løsning. Og naar man tillige har nægtet Kvinderne Adgang til lige Erhverv med Manden og derigennem helt eller delvis gjort hende økonomisk afhængig af denne, hvad Under er det da, om den sidste Rest af Selvstændighedsfølelse trænges saa langt tilbage i hendes Væsen, at den vanskelig lader sig til Syne.

Og over for denne Aarhundreders Paavirkning svarer man os saa, naar vi for Kvindekønnet kræver de samme Samfundsrettigheder, som Mændene har: Vis os først, at der er en almen Interesse for denne Sag saavel hos jert eget Køn som ogsaa hos Mændene; vis os, at jert Køn virkelig vil, hvad I kræver, saa er vi ogsaa villige til at forhjælpe jer dertil. Men kan I ikke vise os dette, saa faar I vedblivende finde jer i at lide Uret.

Et sært Ræsonnement!

Dog, da det viser sig, at Mændene kræver en stærkere Tilslutning til vor Sag, før de vil høre os og — som de, der er Ihændehavere af den lovgivende Magt — *forhjelpe* os til vor Ret, saa maa vi, der vil denne Sags Fremme, vil det, fordi vi anser det for et Samfundsgode, at Kvinderne faar direkte Indflydelse paa Lovgivningsmagtens Omraader, saa maa vi med al vort Køns Energi og Udholdenhed arbejde for at vække de dvaske, at opildne de lunkne, at bringe Alvor i de pjankede, kort sagt, vi maa — hver enkelt iblandt os, der i Alvor har sluttet os til Kvindesagen — tage fat og brede Forstaaelse af vor Sag ud til stedse videre og videre Kredse. Vort Arbejde er ikke uoverkommeligt, blot vi vil, thi vor Sag bærer Spiren til Udvikling i sig selv, og et godt Ord finder jo nok et godt Spirested.

Louise Nørhønd.

Til

Redaktionen af Kvindebladet

»Hvad vi vil«.

Det kunde maaske interessere Kvindebladets Læsere at høre lidt om, hvorledes det gaar til paa Valgdagen i en saa konservativ By som Fredericia.

Skønt det stod i »Hvad vi vil«, at Kvinderne selv vilde interpellere Kandidaterne paa Valgdagen, var der dog nok ingen, der havde vovet sig indenfor vor velbefæstede Stad. Der var heller ingen Støtte at faa hos Meningsfæller blandt Kvinderne, thi — de var stænget ude. — Hvad mon Mændene forhandler

paa en Valgdag, som ikke kan taaes at høres af Kvinder?

Der var i Fredericia Omegn i det mindste én Kvinde, som havde Lyst til at vide dette, som følte sig dybt krænket paa sit Køns Vegne ved at blive tiltalt saaledes! »Vil De behage at gaa ud, dette er ikke for Damer«. Hun spurgte da, om det heller ikke var tilladt, naar hun rettede en Forespørgsel til Kandidaterne, hvorpaa Svaret lød efter et Kvarters Venten, at saa kunde hun komme ind paa Tribunen. Her blev hun modtaget meget ironisk af Intelligensen af den konservative Klub. Bemeldte Kvinde var ikke kommen for at gøre sig bemærket, hun trode kun, det var en Selvfølge, at Kvinder kunde overvære Valghandlingen; hun trode, at hun som Menneske kunde faa Lov at danne sig en Mening om de Mænd, som det danske Folk sender til Tinge. Der var imidlertid en bekendt Venstremand i Nærheden, som paatog sig at rette Forespørgsel paa hendes Vegne om Kvindesagen. Forespørgslen blev besvaret tilfredsstillende af Venstres Kandidat, hvorimod Højrekandidaten mente, at det aldeles ikke kunde gaa, om Kvinderne fik Valgret.

Der tales saa meget om Kvindernes Umodenhed til disse Rettigheder, men man faar det Indtryk, at det er Frygt, der driver Mændene, naar de griber til saadanne Midler sem at spærre Kvinderne Adgang til slige Forhandlinger; til konservativ Dans og Basar derimod kan de ikke undvære dem.

Gid den danske Kvinde maa naa saa langt frem før næste Valg, at hun i det mindste kan faa Lov at gaa uhindret ud og ind.

N. J.

* * *

Redaktionen vil end videre bemærke, at det baade i Odense og Præstø Amts 4de ligefrem blev nægtet Kvinder at interpellere. Vi tilføjer igen vor Opfordring til politisk udviklede Kvinder at sende os Meddelelse fra de forskellige Kredse, hvor Kvinder er bleven vist tilbage eller hindret fra at deltage i Valgforhandlinger.

Red.

Ret og Vrang.

Lærerinder.

Er der nogen, som synes, det gaar lidt smaat med Kvindesagen her hjemme, saa skal han sé paa Lærerinderne.

Det er ikke saa forskrækkelig mange Aar siden, at de var saadan et Slags feminine Væsener, der ikke blev ansete for rigtigt Kvindfolk. Mændene saa ikke paa dem med samme Øjne som paa andre Kvinder. Og Kvinderne betragtede dem som værende udenfor Spillet, — Spillet om en Mand.

De talte ikke med. For enten var de latterlige og højst uappetitlige, gamle Havgasser med Hornbriller paa Næsen og Spanskrør under Armen, Kappe